

Verlost

De echo van schuld.

Verlost

De echo van schuld.

Paul van Dijk

Verlost – De echo van schuld.

© 2025 - Paul van Dijk

Auteur: Paul van Dijk

ISBN: 9789465208367

Uitgegeven door: Brave New Books

Druk: 2025 1^e druk

Coverontwerp: Straatfoto.eu

1

Sirenes klonken in de verte, en op dat moment kon ik alleen maar hopen dat ze voor mij bestemd waren. De pijn kwam weer op, hevig en stekend op de plek waar twee kogels mijn lichaam waren binnengedrongen. Mijn shirt kleurde dieprood door het bloed. Ik was neergeschoten.

Alles gebeurde in een flits. De schutter had tweemaal de trekker overgehaald, mij van dichtbij aangekeken en was verdwenen in de duisternis, vlak voordat ik het bewustzijn verloor. Toen ik mijn ogen weer opende was er niemand meer. De straat was verlaten, zonder enig teken van leven in de portieken van de winkels. Er zijn momenten in het leven waarop je voelt dat alles wel goed komt. Dit was duidelijk niet zo'n moment. Ineengekrompen in een plas van mijn eigen bloed lag ik op de koude straat terwijl ik met mijn linkerhand de bloedende wond probeerde dicht te drukken. Mijn rechterhand rustte naast het koude metalen voorwerp dat op de grond lag.

Het metalen voorwerp was mijn Baretta 92FS, een negen millimeter pistool van Italiaanse makelarij. Tot voorkort was het dragen van een wapen iets dat ik alleen in films voor mogelijk hield. Tot voorkort was er voor mij ook geen rede om een wapen te dragen. Tot voorkort dan. Maar mijn wereld was veranderd. De afgelopen weken had ik het wapen steeds vaker bij mij gedragen.

Het geluid van de sirenes vervaagde, vervangen door een duizeling en een golf van vermoeidheid die me overmanden. Mijn oogleden werden zwaar en ik verloor opnieuw het bewustzijn. Het geluid van een naderende auto rukte me uit de duisternis. Paniek sloeg toe. Was de schutter teruggekomen? Of was het een handlanger die kwam controleren of ik dood was? De auto reed echter door zonder te stoppen. Ik bleef liggen, alleen in de straat, onzichtbaar voor de wereld. Ik vroeg me af wat er in de afgelopen weken allemaal was veranderd. De wereld was altijd in beweging—mensen veranderden, omstandigheden veranderden. Maar wat was er specifiek voor mij veranderd? En toen herinnerde ik me het. Laila. Bij die gedachte schoot een scherpe pijn door me heen, en alles werd zwart.

2

Na een rit van een half uur, gevolgd door tien minuten rondjes rijden om een parkeerplaats te vinden, kwamen we eindelijk aan bij de bar van discotheek The Score.

‘Wil je wat drinken?’, vroeg Joel.

‘Een whisky, zonder ijs,’ antwoordde ik, terwijl Michael voor een biertje koos.

Vanaf onze plek hadden we een goed overzicht over de dansvloer. De lichten flitsten in het ritme van de muziek, en de menigte bewoog in een pulserende massa.

‘Moet je daar eens kijken,’ riep Michael plotseling, wijzend naar een tafel twee rijen verderop. Een groepje vrouwen zat bij elkaar, schijnbaar diep verdiept in hun gesprek. Eén van hen trok mijn aandacht—haar donkere haren vielen golvend over haar schouders, en ze had iets mysterieus in haar blik.

‘Laten we ons voorstellen,’ riep ik en liep zonder op een reactie te wachten naar het groepje toe.

‘Hey, hallo.’

Geen reactie. De vrouwen bleven met elkaar praten alsof ik onzichtbaar was. **Ik had beter moeten weten.**

Dit was typisch iets wat ik deed—zonder na te denken een impuls achterna jagen, alsof ik iets te bewijzen had. Misschien was het de drang om op te vallen, misschien gewoon een slechte gewoonte. Hoe dan ook, het bracht me vaker in ongemakkelijke situaties dan ik wilde toegeven. — *Tot zover mijn natuurlijke charme.*

Eén van de vrouwen keek op. ‘Dit is niet echt het juiste moment,’ zei ze.

‘Dat is Joel en ik...’

‘Heb geen manieren,’ onderbrak Joel mij die achter me was opgedoken zonder dat ik het doorhad.

‘Sorry dames. Mijn vriend hier is niet op zijn best in zo’n goed gezelschap. Dat moet je hem maar vergeven.’

‘Ik geloof niet dat wij vanavond zo’n goed gezelschap zijn,’ zei ze, terwijl ze een blik op haar vriendin wierp. ‘Haar vriend heeft het net uitgemaakt.’

‘Dat maakt de avond zwaar,’ zei ik sympathiek.

‘Precies wat ik zei,’ mengde een andere vrouw zich in het gesprek.

‘Maar ze luistert niet naar me.’

De middelste vrouw haalde adem om wat te zeggen, maar ik was haar voor.

‘Misschien kan ik je even afleiden,’ stelde ik voor, terwijl ik mijn hand uitstak.

Er viel een korte stilte, waarin haar vriendinnen elkaar aankeek alsof ze in een stilzwijgend gesprek verwickeld waren. Uiteindelijk knikte een van hen.

‘Als het daarna nog steeds niet het goede moment is, dan laten we het daarbij.’

‘Doe nou maar,’ zei ze zachtjes tegen haar vriendin.

Met enige aarzeling nam ze mijn hand.

‘Ik ben niet echt een danser,’ waarschuwde ze, bijna verontschuldigend.

‘Ik ook niet,’ zei ik, hopen dat een paar minuten dicht bij haar genoeg zouden zijn om haar in ieder geval een beetje af te leiden.

We dansten en keken elkaar aan, maar spraken weinig tot het nummer eindigde.

‘En?’ vroeg ik.

‘En wat...?’

‘Was het echt zo erg?’

Ze glimlachte voor het eerst, een klein gebaar dat iets van de pijn in haar ogen verzachtte. ‘Misschien niet,’ gaf ze toe. ‘Misschien neem ik dat drankje toch maar.’

Eenmaal bij de tafel teruggekomen waren Joel en Michael al aangeschoven en was het blijkbaar gezellig want er werd hard gelachen. Ik schoof haar stoel open en gebaarde dat ze kon gaan zitten.

Een paar minuten later kwam ik terug met haar drankje—een lange Mojito, versierd met muntblaadjes en limoen.

‘Alsjeblieftuh.....?’

‘Laila’, antwoordde ze. ‘En jij bent?’

‘Behalve een uitslover’, grapte Joel.

‘Erg Grappig. Ik ben Harold.’ Mijn aandacht was volledig op haar gericht.

Naar mate de avond vorderde vulde de tafel zich met lege glazen en vloeide de alcohol rijkelijk. De alcohol begon zijn tol te eisen; de

gesprekken werden warriger, de grappen flauwer. Ik merkte dat Laila steeds stiller werd, en haar ogen weer naar de leegte afdwaalden.

‘Zullen we... ergens anders heen gaan?’ vroeg ze opeens, haar stem klonk gedempt en aarzelend. Ze leunde iets naar voren, alsof ze bang was dat de anderen ons gesprek zouden opmerken.

Heel even was daar een twijfel. Het was alsof ze zichzelf verraste met haar eigen voorstel.

‘Ik doe dit normaal niet,’ vervolgde ze snel, alsof ze zich haastte om iets uit te leggen wat ik niet begreep. ‘Met iemand meegaan... Zo snel... Dat is gewoon niet wie ik ben.’

De twijfel in haar ogen was een mengeling van emoties die ik niet volledig kon ontcijferen. Maar er was ook een zekere vastberadenheid, alsof ze dit moment nodig had, iets om de pijn te verdrijven, al was het maar voor een paar uur.

‘Misschien is het gewoon een rare avond,’ zei ik, en een geruststellende glimlach. ‘Laten we gewoon een stukje wandelen.’

Ze leek opgelucht door mijn antwoord, alsof de druk van haar beslissing iets was verminderd. Ik knikte zonder verdere aarzeling, en we namen afscheid van de groep.

Joel gaf me nog een veelbetekenende knipoog, maar ik schonk er weinig aandacht aan. Buiten voelde de nacht koud aan, en een lichte bries raakte onze huid. We spraken nauwelijks terwijl we naar de parkeerplaats liepen, het was een ongemakkelijke stilte die ik niet durfde te doorbreken.

‘Harold,’ begon ze, haar stem schor, ‘ik moet je iets vertellen...’ Ze pauzeerde, alsof ze de juiste woorden niet kon vinden. Voordat ik iets kon zeggen, drukte ze haar lippen onverwachts op de mijne. Het was een zachte, verwarde kus, die meer vragen opriep dan beantwoordde. Op datzelfde moment voelde ik de eerste druppels regen op mijn gezicht.

Het was alsof alles om ons heen ophield te bestaan—behalve wij twee. Ondanks haar eerdere woorden voelde ik dat ze deze nabijheid nodig had, een moment van warmte om haar gedachten te temperen.

Pas toen de kou ons tot op het bot raakte, begonnen we te bewegen. In de lift van de parkeergarage voelde ik haar tegen me aanleunen, haar natte lichaam strak tegen het mijne gedrukt, alsof ze iets zocht om haar aan vast te klampen. We deelden een nieuwe kus, deze keer langzamer, intenser, alsof we via deze aanraking probeerden te begrijpen wat woorden niet konden zeggen.

Thuis aangekomen, liep ze langzaam door mijn appartement, haar ogen namen nieuwsgierig alles in zich op.

‘Mooie plek,’ zei ze zacht, en ik kon alleen maar glimlachen, wetende dat ik die aan mijn ouders te danken had.

In de slaapkamer, met de lichten gedimd en de regendruppels zachtjes tegen het raam tikkend, vonden we elkaar weer. Dit keer was er geen onrust meer, geen twijfels—alleen de stilte van de nacht die ons omhulde.

3

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker. Ik draaide me om in bed en stak mijn hand onder het dekbed, op zoek naar Laila.

Niets.

Verbaasd liep ik naar beneden. Halverwege de trap hoorde ik gestommel in de keuken. Ik versnelde mijn pas en vond Laila daar, gehuld in mijn veel te grote overhemd.

‘Ontbijt?’ vroeg ze, terwijl ze een ei in de pan brak.

Ik staarde haar aan en glimlachte.

‘Graag.’

Terwijl ik haar observeerde, overviel me een vreemd gevoel. Wat deed ze hier eigenlijk? Ik kende haar nauwelijks.

De rest van de dag brachten we samen door en na het avondeten bracht ik haar naar huis. Onderweg naar huis controleerde ik de gemiste gesprekken op mijn telefoon. De vrouwenstem op de voicemail vertelde mij dat ik vijf nieuwe berichten had. De eerste drie waren van Joel en Michael die hun nieuwsgierigheid niet konden bedwingen. De vierde was een onbekende beller – waarschijnlijk iemand die dronken de verkeerde persoon had gebeld maar de vijfde trok mijn aandacht. Het was Ralph. Zijn stem klonk gespannen, en hoewel zijn boodschap vaag was, voelde ik aan alles dat er iets mis was. Tien minuten later stond ik voor zijn huis.

Ralph woonde hier pas een jaar. Ik kwam er niet vaak, maar wanneer ik dat deed, was het altijd gezellig. Vandaag was het anders. Eline deed de deur open. Haar gebruikelijke vrolijke begroeting ontbrak; haar gezicht stond strak van de zorgen.

Het huis van Ralph was eenvoudig ingericht. Bij binnenkomst viel direct de strakke, minimalistische uitstraling op. De muren waren wit geschilderd, zonder decoraties of schilderijen, waardoor de ruimte groter leek dan ze was.

De woonkamer had slechts de noodzakelijke meubels: een comfortabele, maar eenvoudige grijze bank, een houten salontafel en een oude, maar goed verzorgde boekenkast gevuld met boeken in plaats van prullaria. De vloer was bedekt met donker laminaat, dat bijdroeg aan de rustige uitstraling van de ruimte.

Ralph zat op de bank. Ik schudde hem de hand, en een nep glimlach verscheen op zijn gezicht.

‘Alles goed?’ vroeg ik.

Hij brabbelde van wel maar ik zag aan zijn gezicht dat er iets niet in orde was. Ik knikte en gebaarde om door te gaan.

‘Harold je kent me toch? Je weet dat ik nooit iets ondoordachts zou doen.’

Verder zweeg hij ‘Ik heb... uh een uh... weddenschap afgesloten. Maar uh...’.

‘Je hebt die weddenschap verloren!’ schreeuwde Eline vanuit de keuken. ‘We raken alles kwijt. Je bent een nietsnut.’

Ralph zuchtte. ‘Dat dus.’

Ik liet me in de stoel tegenover hem zakken en vouwde mijn handen samen tot een driehoek, een rare gewoonte die ik waarschijnlijk van Joel had overgenomen.

‘Vertel eens wat er is gebeurd.’

‘Nou uh...’ hakte Ralph.

‘Bij wie,’ vroeg ik ditmaal op een luidere toon.

‘Slikk,’ fluisterde Ralph, nauwelijks hoorbaar.

Ik schudde mijn hoofd bij het horen van die naam. Slikk, zoals hij bekend stond, was berucht in de buurt. Hij regelde weddenschappen voor alles en nog wat, en hij verloor nooit. Iedereen wist dat.

Iedereen wist ook wat er gebeurde als je je niet aan zijn regels hield, hoe oneerlijk die soms ook waren. Zonder genade voor degenen die in zijn val traptten.

‘Om hoeveel geld gaat het?’

‘Twaalfduizend.’

‘Twaalfduizend euro?’

Ralph knikte beschaamd.

‘Dat is een hoop geld. Ik wist niet dat je zoveel geld kon missen.’

‘Dat kon ik ook niet.’

‘Hoe haal je het dan in je hoofd om geld te vergokken dat je niet hebt?’

‘We speelden poker. De eerste paar handen won ik. De overige spelers hadden niet veel geluk.’

Hadden de andere spelers echt pech, of was het hele spel doorgestoken kaart? Dit was precies het soort methode waar Slikk om bekend stond.

‘En toen dacht je dat je nog meer kon winnen,’ vulde ik aan.

Hij knikte weer. ‘Slikk stelde voor om het wat interessanter te maken: drie rondes dubbel of niets.’

‘En jij ging daarmee akkoord?’ Mijn stem klonk scherper dan ik bedoelde.

Ralph zweeg even. ‘Ik dacht echt dat ik kon winnen, en dat deed ik ook. De eerste hand won ik. De tweede ook. Bij de derde draw kreeg ik twee azen. Ik kon bijna niet verliezen...’

‘Maar toch verloor je,’ onderbrak ik hem.

Weer knikte hij beschaamd.

‘De eerste drie omgedraaide kaarten waren de zeven, acht en negen van Schoppen. Ik had geen schoppen. Ook de laatste kaart die omgedraaid werd was een Schoppen. De derde pot ging om zestienduizend euro. Met de winst van de eerdere potjes kwam ik twaalfduizend te kort.’ Ralph keek naar de grond.

‘Ik beschuldigde Slikk van valsspelen. Ik was zo kwaad...’

‘Dat viel vast in goede aarde zo aan je gezicht te zien.’

Mijn blik gleed over zijn gezicht. Zijn lip was gescheurd, en zijn oog begon blauw te worden. Dit was het werk van Slikk.

Ralph knikte.

‘Wat moet ik nou doen, Harold?’

Ik stond op. ‘Ik help je wel.’

Bij de deur gaf ik Eline een korte omhelzing. ‘Maak je geen zorgen, het komt goed,’ fluisterde ik, ook al wist ik nog niet hoe ik die belofte waar kon maken.

In de auto belde ik Joel. Hij nam na de eerste keer overgaan op.

‘Wat is er?’ vroeg hij direct. Ik vertelde hem over Ralph en de verloren weddenschap met Slikk.

‘Ik begrijp het,’ klonk het aan de andere kant van de telefoon.

‘We bespreken dit zo verder. Kom naar de Starbucks.’ Daarna werd de verbinding verbroken.

Ik arriveerde als eerste, bestelde een koffie en sloeg de krant open die op het tafeltje lag. Nog voordat ik de sportuitslagen had kunnen lezen, ging de deur open en Joel stapte binnen. Zonder iemand te groeten, liep hij rechtstreeks naar mijn tafel en nam plaats tegenover mij.

‘Twaalfduizend euro?’ vroeg hij, zonder mij ook maar met een of andere vorm van beschaving te groeten.

Ik knikte. ‘Jij ook een goede avond.’

‘En...?’ ging hij verder zonder zich te storen aan mijn sarcastische begroeting.

Ik vertelde hem de rest van het verhaal over de weddenschap.

‘Ik geef hem geen ongelijk. Twee azen als eerste kaarten is een goede hand,’ onderbrak Joel mij.

‘Verdomme Joel. Dat is je eerste reactie op wat ik vertel? Ralph heeft dat geld niet en daarbij komt dat hij Slikk heeft beschuldigd van oplichterij.’

Even zweeg ik.

‘Het gevolg was een gebroken rib en een pijnlijke kaak. Ralph was vast te trots geweest om het mij te vertellen maar Eline vond dat ik het moest weten.’

‘Verdomme. Die klootzak!’

‘Wie, Ralph?’

‘Ook. Maar nu doelde ik op Slikk. Dit zal ik hem betaald zetten.’

‘Dat is niet nodig. Ik heb Ralph aangeboden hem te helpen.’

Joel schudde zijn hoofd.

‘Ik heb eerder met Slikk te maken gehad. Dit is voor mij persoonlijk. We doen dit op mijn manier.’

Op dit punt tegen Joel ingaan zou zinloos zijn. We hadden een goede vriendschap maar tegelijkertijd boezemde hij mij angst in.

Ik legde geld voor de koffie op tafel, ook al had ik er nog nauwelijks van gedronken, en volgde hem naar buiten. Joel’s Mercedes stond voor de deur. Tijdens de rit spraken we nauwelijks tot we aankwamen bij een kantoorpand aan de Singels.

Op de deur stond groot “Reclame in Sight”. Iedereen wist dat dit een dekmantel was voor Slikks illegale praktijken. Zelfs de politie wist het maar die deed er niets aan, waarschijnlijk vanwege steekpenningen.

‘En nu?’

‘En nu wachten we,’ antwoordde Joel kortaf.

Na een half uur wachten kwam Slikk naar buiten.

We volgden hem tot hij de steeg bij de parkeerplaats insloeg.

Joel stapte uit de wagen.

‘Wacht hier,’ snauwde hij.

Bij de witte Mercedes Vito bus van Slikk aangekomen tikte Joel hem op zijn schouder waarna Slikk zich omdraaide. Vanuit de auto kon ik net zien

hoe Joel Slikk aansprak. Slikk, die duidelijk geïrriteerd, boos maar ook geschrokken was, maakte heftige gebaren. Mijn adem stokte toen Joel zijn telefoon uit zijn zak haalde en iets op het scherm liet zien. Zelfs vanuit de auto kon ik de verandering in Slikks houding waarnemen.

Joel bleef rustig, zijn houding was zelfverzekerd terwijl hij iets op het scherm aan Slikk liet zien. Het gesprek was gedempt, maar ik ving flarden op zoals: ‘...dit komt je duur te staan,’ en ‘je weet wat ik hiermee kan doen.’ Slikk leek steeds kleiner te worden, alsof hij letterlijk onder Joels woorden ineenkromp.

Ik zag hoe Joel zijn telefoon weer in zijn zak stopte en een stap dichterbij deed. Hij sprak nu zachter, bijna fluisterend, maar Slikks gezicht sprak boekdelen. Er was angst en woede, maar ook iets wat leek op nederigheid. Joel draaide zich uiteindelijk om, liep met rustige passen terug naar de auto, en opende het portier.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg ik, mijn stem klonk hoger dan ik bedoelde.

‘Geregeld,’ antwoordde hij enkel, zijn stem klonk koel en onaangedaan. We reden weg zonder verder een woord te wisselen, maar mijn hart bonkte in mijn borst. Wat had Joel precies gedaan? En hoe diep zat hij in deze zaak verstrikt? Die avond kon ik de slaap niet vatten. Mijn gedachten draaiden voortdurend om Slikk. Ik zou boos op hem moeten zijn voor wat hij Ralph had aangedaan, maar dat was ik niet. Er was iets anders, iets wat ik niet kon plaatsen. Ik wist niet precies wat er tussen Joel en Slikk was gebeurd, of wat er gezegd was, maar het zat niet goed. Het gevoel knaagde aan me en liet me niet los. Joel had in de auto niets meer losgelaten, hij had alleen maar in zichzelf zitten grinniken, met een zelfvoldane uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij iets groots had bereikt.

De hele situatie zinde me niet. Uiteindelijk, tegen het einde van de nacht, viel ik met een onrustig gevoel in slaap.

De portier melde dat de taxi klaar stond. Juda knikte en liep naar de auto waar de portier de deur voor hem openhield. Juda, een man van vijfenvijftig, droeg in zijn gezicht de sporen van een turbulent leven. Zijn Italiaanse temperament, geërfd van zijn vader, was met de jaren niet afgenomen. Toch had het verlies van zijn vrouw zijn vurige aard getemperd.

Vandaag had hij een verlofdag genomen om het graf van zijn vrouw te bezoeken. Het was precies vijf jaar geleden dat Esmee tijdens een tragisch auto-ongeluk om het leven was gekomen. Haar laatste rustplaats was de Saint-Antoine-begraafplaats, een plek die inmiddels even vertrouwd als pijnlijk voor hem was geworden.

De begraafplaats was stil en verlaten. Juda liep naar de plaats waar zijn vrouw lag, de vrouw van wie hij eens zoveel hield. Nee, dat was niet juist. Van wie hij nog steeds hield.

Juda was nooit over de dood van zijn vrouw heen gekomen en had het nooit kunnen opbrengen om opnieuw te beginnen. Na haar dood had hij alleen nog zijn werk, waar hij zich volledig op stortte. Behalve op deze ene dag in het jaar. Dan kon hij niet aan zijn werk denken. Hij knielde neer bij haar graf, zoals hij elk jaar deed, en begon zijn ritueel: bloemen neerleggen, de laatste rustplaats schoon maken en zachtjes tegen haar praten. Het was zijn manier om haar nabijheid te voelen, om zijn verdriet in een vorm te gieten die hij kon hanteren. Dit was het enige moment in het jaar waarop hij zichzelf toestond volledig stil te staan bij zijn verlies.

Toen Juda knielde om de grond aan te raken waar zijn vrouw onder rustte trof hij een papiertje aan. Zijn blik viel op een klein papiertje dat tussen het grind was geplaatst, bijna onzichtbaar voor een vluchtige passant, maar onmiskenbaar aanwezig voor iemand die er dichtbij kwam. Hij pakte het papiertje op en vouwde het open. Zijn adem sloeg over toen hij de woorden las: “NO ACCIDENT”.

Een rilling trok door hem heen. Hij verliet abrupt de begraafplaats en stapte in de taxi. Eenmaal in zijn hotelkamer kon hij zijn ogen niet van het papiertje afhouden. ‘Geen ongeluk,’ fluisterde hij opnieuw, probeerend de

betekenis van die woorden te bevatten. Het lag op de rustplaats van zijn vrouw. Dit kon geen toeval zijn. Het gevoel van wanhoop werd verdrongen door een bekende, maar ongewenste alertheid. Zijn politie-instincten, zijn tweede natuur, begonnen weer te werken. Wat kon dit betekenen? Wie had dit briefje hier neergelegd?

Juda's gedachten gingen terug naar het onderzoek dat hij had laten uitvoeren na de dood van zijn vrouw. Alles wees op een tragisch ongeluk. Er was nooit enige aanwijzing geweest dat er iets anders aan de hand was. Maar nu... nu waren de woorden "geen ongeluk" als een koude windvlaag door zijn hoofd aan het spoken. Hij wist dat hij dit niet kon negeren, zelfs als het betekende dat hij de pijn opnieuw moest doorstaan.

Juda was dit jaar vijfenvijftig geworden. Sinds Esmee's dood had hij geen enkele verjaardag meer gevierd. Het voelde zinloos zonder haar. De gedachte aan zijn vijftigste verjaardag bracht een bittere smaak in zijn mond. Die dag, een mijlpaal in het leven van velen, was voor hem slechts de vooravond van het diepste verdriet dat hij ooit had gekend.

Hij nam, zoals gewoonlijk op deze dag van het jaar, de hele dag vrij. Nu haastte hij zich naar de auto en reed naar het politiebureau, ditmaal met zijn eigen auto.

Zonder zijn collega's te groeten of uit te leggen waarom hij hier op zijn vrije dag was, haastte hij zich door de gangen. Zijn kantoor lag aan het eind van de gang.

Hij opende de deur en ging achter zijn bureau zitten. Zijn kantoor met inhoud deed in eerste instantie warm aan, maar als je beter keek, merkte je dat het vooral low-budget meubels waren. Eigenlijk net als het hele gebouw.

Terwijl hij zijn computer aanzette, viel zijn blik op een kleine doos met zijn naam erop. Hij voelde zijn hart sneller kloppen. Gehaast opende hij de doos en bekeek de inhoud. Zijn adem stakte toen hij de drie foto's ontdekte.

De eerste, een zwart-wit foto van zijn vrouw die genomen was tijdens een vakantie zes of zeven jaar geleden. Juda had toen nog de hobby om zelf foto's te ontwikkelen, vandaar de zwart-wit foto.

Zijn ogen dwaalden af naar de tweede foto. Het was een grimmige, door de politie gedateerde en getimede afbeelding van de wrakken die bij het ongeluk van Esmee betrokken waren. Het beeld was pijnlijk, en hij voelde tranen opkomen, maar hij dwong zichzelf om de derde foto te bekijken.

Op deze foto stond een jonge man naast een rode Honda Civic. Juda's maag draaide om toen hij beseftte wat hij zag. Hij legde de tweede en derde foto naast elkaar en staaarde naar de beelden. De rode Honda Civic was op beide foto's te zien. Het was dezelfde auto. Juda krabde achter zijn oor en bekeek nogmaals de foto's. Geen twijfel mogelijk, dit was dezelfde auto.

Uit een archiefkast pakte hij het dossier van zijn vrouw. Hij wist het bijna zeker. Hij sloeg wat bladzijdes om en daar stond het. De auto's die bij het ongeluk betrokken waren: een grijze Mercedes, de auto waarin zijn vrouw reed, en een rode Honda Civic. Hij bladerde wat verder en las het commentaar van de agent die het rapport op had gemaakt.

Zowel de vrouwelijke bestuurder van de grijze Mercedes als de vrouwelijke bestuurder van de rode Honda overleden ter plaatse. Geen verhoogd alcoholpromillage aangetroffen bij beide bestuurders.

Wat had dit te betekenen?

Juda had destijds de eigenaar van de Honda Civic geïdentificeerd: Lisa Dash. Maar wie was de jongen op de foto? Hij was nog geen man maar slechts een jongen, misschien begin twintig. Juda's gedachten sloegen op hol.

'Betrokken bij de dood,' fluisterde hij. De woorden voelden vreemd aan, bijna onwerkelijk. Maar hij kon de mogelijkheid niet meer uitsluiten. Juda schrok van zijn eigen gedachte en nam de woorden nog eens zacht in zich op. Het onderzoek had een duidelijk verhaal getoond. Het was een ongeluk. Esmee was toevallig op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats. Totaal van slag zakte Juda verder in zijn stoel, gooide zijn voeten op zijn bureau en bekeek de foto.

Hij moest achterhalen wie die jongen op de foto was. Hem opzoeken om erachter te komen wat zijn connectie was met de auto. Zorgvuldig borg hij de foto's op in de doos. Zijn beste kans zou een IRAD-computer zijn. De Internet Replacement Active Database, afgekort IRAD, is een vernieuwde database die miljoenen gegevens bevat van mensen, zoals vingerafdrukken, DNA, en foto's of 3D gezichtsafdrukken. Na de meest recente golf van cyberinbraken had het KLPD (Korps Landelijke Politie Diensten) besloten dat er een nieuw systeem moest komen om dergelijke gegevens op te slaan dat niet toegankelijk was vanaf de buitenwereld, genaamd IRAD. De vervanger van het internet waarbij

server en computers rechtstreeks met elkaar in verbinding stonden middels een beveiligde internetkabel. Alle politiebureaus in het land zijn voorzien van een of twee van deze supercomputers. De afdeling Moordzaken, waar Juda voor werkte, kon gebruik maken van de IRAD-computer op de begane grond. De lift ging open en Juda stapte in.

5

De volgende morgen werd ik gewekt door de wekker en met het gevoel van een enorme kater, en dat terwijl ik niets had gedronken. Met een bonzende hoofdpijn sloeg ik de deken van me af en luisterde naar de radio die op de achtergrond speelde.

‘Het is half tien op dinsdag 21 augustus’, zei de mannenstem op de lokale radiozender. ‘Vannacht rond vier uur verloor een automobilist de macht over het stuur. De 38-jarige bestuurder en een onbekende vrouwelijke medepassagier verloren daarbij het leven. De politie is de hele nacht bezig geweest het wrak van de witte bestelbus te bergen. Verder met ander nieuws...’

Ik sloeg de wekker uit, ruw en geërgerd. Meteen golfde de misselijkheid door me heen. Had ik dit goed gehoord? Witte bestelbus? Was dit... Slikk? Een scenario schoot door mijn hoofd en een somber, neerslachtig gevoel van leegte nam bezit van mijn lichaam. Mijn gedachten waren een chaos. Hoe kon dit gebeurd zijn? Wat had ik gemist? De dagen die volgden verliepen in een waas. Ik kwam nauwelijks uit bed, nam de telefoon niet op en negeerde elke dagelijkse activiteit.

Na een aantal dagen wist ik mezelf eindelijk uit bed te slepen. De trap naar de woonkamer leek eindeloos, en ik voelde me alsof ik door modder ploeterde. De postbode had, in tegenstelling tot mij, zijn dagelijkse bezigheden wel voortgezet en mijn hele gangmat was bezaaid met post. Ik nam de stapel mee en legde deze op de tafel. Het led-lampje van de telefoon knipperde ongeduldig.

Na een druk op de play-knop werd de kamer gevuld met stemmen. Ralph had meerdere malen geprobeerd om me te spreken, maar na de vijfde poging gaf hij het op en zei dat hij het later weer zou proberen. Laila had gebeld om te vragen waarom ik niets meer van mij had laten horen, om vervolgens in de volgende vier berichten mij de huid vol te schelden.

‘Laila!’ mompelde ik. Ik was helemaal vergeten dat ik haar had beloofd te bellen. Haar stem klonk steeds scherper, en ik kon haar geen ongelijk geven. Ik was haar volledig vergeten. Tot mijn verbazing was er geen

bericht van Joel. Ik had verwacht dat hij wel contact zou opnemen na wat er gebeurd was, maar niets. De laatste berichten klonken, en uiteindelijk zei de machine: ‘Geen nieuwe berichten meer.’ Ik zuchtte diep en begon de post door te nemen, op zoek naar afleiding. De eerste enveloppe die ik opende, was een rouwkaart.

*Totaal onverwacht is uit ons leven weggerukt Maurice Simon Versteeg.
Met pijn in ons hart nemen wij afscheid*

Ik hoefde niet verder te lezen. Maurice Simon Versteeg... Slikk had dus een naam. De gedachte aan zijn naam overschaduwde mijn herinneringen aan wat er gebeurd was. De uitvaartplechtigheid zou plaatsvinden op 27 augustus tussen één en twee in crematorium Saint-Antoine. Dat was vandaag.

Moest ik daarheen gaan? De vragen maalden door mijn hoofd. Waarom had ik een kaart gekregen? Probeerde iemand met mijn gedachten te spelen? Wist iemand wat er gebeurd was? Wist ik zelf wel wat er gebeurd was? Of was alles simpelweg een gebaar van zijn vrouw, die dacht dat Maurice en ik vrienden waren?

Ik besloot Joel te bellen, maar eerst had ik een bad nodig. Terwijl ik me richting de badkamer sleepte, ging de telefoon over. Ik nam op.

‘Luister,’ klonk het aan de andere kant van de telefoon.

‘Haal je over een half uur op.’

Klik, de verbinding werd verbroken. Joel klonk beheerst, maar iets in zijn stem liet doorschemeren dat hij meer wist dan hij zei. Het idee van een lang warm bad vervloog onmiddellijk. Ik moest opschieten. Met een half uur bedoelde Joel: ik ben er zo.

Nog geen kwartier later ging de deurbel. Joel’s auto stond al op de oprit. Toen ik de deur opendeed, stapte hij met een geïrriteerde blik in zijn ogen naar binnen.

‘Een kaart! Een kaart, hoe bedenken ze het,’ riep Joel, zijn ogen brandden van frustratie.

Ik keek hem aan alsof ik geen idee had waar hij het over had.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik, hoewel ik het antwoord al wist.

‘Ik heb een rouwkaart ontvangen van Simon. Wist jij trouwens dat hij Simon heette?’

‘Nope, maar ik heb de kaart ook ontvangen. Ga jij erheen?’

‘Zal wel moeten, en jij?’

Ik aarzelde. ‘Ik weet het niet. Wat heeft het voor zin?’

Joel keek naar mijn kleding en trok een wenkbrauw op.

‘Zoals je vanmorgen ook twijfelde toen je deze kleren aantrok?’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Stop met treuzelen en kleeft je om, zo kan je niet mee. Ik wacht in de auto.’

Door mijn getreuzel was het inmiddels bijna elf uur geworden. Om op tijd te zijn, moesten we ons haasten. Hoewel het maar een kwartier rijden was naar het crematorium, was er weinig tijd. En zoals Joel al zei, of snauwde, moest ik me nog omkleden. Joel niet; hij droeg zoals gewoonlijk al een pak, met een donkere das voor de gelegenheid.

De rit naar het crematorium verliep in stilte. Joel’s gezicht stond strak, zijn kaken bewogen lichtjes alsof hij tegen zichzelf sprak. Onderweg had ik aan Joel gevraagd of hij wist wat er met Slikk gebeurd was.

Meer dan “Dit was niet de bedoeling geweest.” kwam er niet uit hem.

Ik wilde doorvragen, maar voor ik de kans kreeg, bereikten we onze bestemming. De ijzeren poort bij de ingang droeg in sierlijke letters de naam Saint-Antoine.

De dienst was droevig en leek eindeloos. Iedereen leek zijn zegje te willen doen over hoeveel ze Maurice zouden missen en hoe onbegrijpelijk zijn dood was. Joel, die naast me stond, mompelde af en toe iets cynisch over de aanwezigen.

‘Schaamteloos dat deze mensen zich hier durven te vertonen,’ zei hij met minachting. Ik moest mijn best doen om mijn verbazing te verbergen. De ironie was onmiskenbaar.

Plotseling verscheen er een man naast ons. Hij viel direct op. Geen familie, geen vriend – dat kon je zien. Zijn ogen gleden door de zaal.

De man klapte zijn penning open om duidelijk te maken wie of wat hij was: Politie.

‘Mooie dienst, is het niet?’ vroeg hij.

‘Jij zegt het,’ antwoordde ik zonder overtuiging.

‘Familie?’ vroeg de agent nors.

‘Zoiets,’ antwoordde ik aarzelend. ‘En jij?’

‘Nee. Ik zou denken dat mijn penning dat al had verraden.’

‘En wie is dat?’ vroeg hij terwijl hij naar Joel keek.

‘Geen idee. Ook een vriend. Maurice had veel vrienden,’ zei ik.

‘Dat zal vast,’ mompelde hij, alsof hij al zijn eigen conclusies had getrokken.

Er viel een ongemakkelijke stilte.

‘Interessant,’ zei hij kortaf. Hij draaide zich om en liep weg, maar niet zonder nog een laatste blik op ons te werpen.

Van slag liep ik langs de kist om zo de laatste eer te bewijzen. Zijn vrouw en dochter bedankten iedereen voor zijn of haar komst en met een emotionele toespraak van zijn dochter eindigde de uitvaartplechtigheid. De familie zou nu in besloten kring afscheid nemen.

De terugreis leek een eeuwigheid te duren. Joel en ik zwegen, ieder verzonken in onze eigen gedachten. Het beeld van de agent die ons had aangesproken, bleef in mijn hoofd hangen. Er klopte iets niet, maar ik wist niet wat.

Bij de Starbucks stopte hij abrupt.

‘Wie was die man en wat moest hij van je?’ vroeg hij, zijn stem klonk bijzonder kalm.

‘Een agent,’ zei ik terwijl ik mijn hoofd schudde. ‘Geen naam, verder weet ik het ook niet.’

Joel keek mij argwanend aan maar vroeg niet verder door.

‘Wat bedoelde je in de auto met dat dit niet de bedoeling was geweest?’ begon ik.

Joel zuchtte diep en zette zijn koffie neer.

‘Goed,’ begon hij langzaam, alsof hij elk woord afwoog.

‘Die avond dat we Slikk zagen, heb ik hem aangesproken. Ik heb je toen verteld dat het niet de eerste keer was dat ik hem tegenkwam. Ik had hem destijds gewaarschuwd om niet in de buurt van mij of mijn vrienden te komen. Hij wilde maar niet luisteren, dus... nadat ik je die nacht thuis had gebracht, heb ik iemand opdracht gegeven om met zijn remleiding te knoeien.’

Even viel er een stilte.

‘Het idee was om de remleiding helemaal door te zagen zodat alle remvloeistof uit het systeem zou lopen. Als Slikk weg zou rijden, zou hij

er al snel achter zijn gekomen dat zijn remmen niet werkten en zou hij de boodschap wel begrepen hebben. Helaas werd mijn mannetje gestoord voordat hij de leiding volledig door kon zagen en heeft in plaats daarvan de koperen leiding alleen beschadigd. Wat ik niet wist is dat hij niet alleen in de auto zat. Zijn remmen hebben het nog een kwartier volgehouden, en pas op de snelweg begaven ze het. De rest kun je je wel voorstellen.'

Verslagen zakte ik verder in de stoel. Hoewel ik in gedachten het scenario, waarin Joel iets te maken had met het ongeluk van Slikk, al wel had afgespeeld, was dit niet wat ik ervan verwachtte. Zo ken ik Joel niet. *Een mannetje opdracht geven? Wie was hij eigenlijk? De Joel die ik kende, was altijd degene die problemen direct aanpakte, zonder omwegen of tussenpersonen. Dit zette alles wat ik over hem wist in een ander daglicht en maakte me onzeker over onze vriendschap. Wat voor geheimen hield hij nog meer voor mij verborgen?*

We spraken af dat we het er voorlopig niet meer over zouden hebben en er met niemand over zouden spreken. Het deuntje van het journaal onderbrak ons.

Ik mopperde. 'Vier uur! Oh shit, Laila.'

Joel keek mij aan en schoot in de lach.

'Lach maar. Ik heb het echt verpest bij haar.'

Tijdens het lachen kon Joel nog net uitbrengen dat ik mij wel erg druk maakte om een one-night-stand maar dat het wel begrijpelijk was.

Ze kreeg een zeven van Joel, wat voor zijn maatstaven al behoorlijk goed was. De overige cijfers; acht tot en met tien waren weggelegd voor rijkdom, macht en invloed. Ook in die volgorde.

Ik knikte en vroeg hem wat ik moest doen.

Hij pakte zijn autosleutel uit zijn zak, gooide die in mijn richting en gebaarde dat ik naar haar toe moest gaan.

'Vergeet geen bloemen,' riep hij mij nog na terwijl hij nog smakelijk aan het lachen was.

Op weg naar de andere kant van de stad stopte ik bij een benzinepomp. Het grote station had een winkel, waar ik zonder aarzeling de grootste bos bloemen en een luxueuze doos bonbons uitzocht. Terwijl ik mijn reis naar Laila hervatte, speelde ik in mijn hoofd keer op keer af wat ik zou zeggen.

Ik was ziek geworden, had dagen geslapen en had de telefoon niet gehoord.

Nee, het ligt niet aan jou.

Nee, ik heb er geen spijt van. Stuk voor stuk slechte excuses.

Nummer 31. Ik drukte op de bel en liet mijn blik over het naamplaatje op de deur glijden terwijl ik wachtte.

Tot mijn schaamte realiseerde ik me dat ik Laila's achternaam niet eens kende. Het was altijd een bijkomend voordeel van een one-night-stand: zulke details deden er niet toe. Maar waarom hield het me nu wél bezig? Mijn ogen vielen op het naamplaatje.

‘Eh, mevrouw Dash?’ begon ik aarzelend toen de deur openging. ‘Is Laila thuis?’ De vrouw die voor me stond keek me met een kille blik aan.

‘Laila! Bezoek voor je,’ snauwde de vrouw terwijl ze naar binnen liep en mij bij de deur achterliet.

Een goed begin is het halve werk, dacht ik sarcastisch terwijl ik mijn handen in mijn zakken stak. Langzaam kwam Laila de trap af. Ze had waarschijnlijk al uit het raam gekeken om te zien wie er aan de deur stond.

‘Eh, Laila,’ begon ik voorzichtig, maar ze bracht haar vinger naar mijn lippen en gebaarde dat ik stil moest zijn.

‘Laat maar. Als we nu al beginnen met liegen, wordt het niets,’ zei ze direct. ‘Ik heb niks met bloemen en ben allergisch voor chocolade. Neem me liever mee. Ik word gek hier in huis.’

Zoiets had ik nog nooit meegemaakt. Eerst had ik het grondig verpest, waren daar haar woedende voicemailen gevuld met verwijten, en nu, terwijl ik voor haar deur stond om alles recht te zetten, deed ze alsof er niets gebeurd was.

Ik startte de auto en wierp haar een vragende blik. ‘Waar wil je heen?’ vroeg ik.